

Kedves Testvérem!

Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. 127. Zs. 1. Boldog és Istentől vezetett újesztendőt kívánok Kedves Testvéremnek ezzel az igével. Teljesedjen be az az Ige az életünkben. Legyen hiábavaló minden emberi munkánk, bármennyire fájjon is az az ó-emberünknek, és végezze az Úr munkáját bennünk. Legyen a népfőiskolánkon is „hiábavaló“ minden emberi munka, hogy Isten munkája erős lehessen. Az újesztendőben ezért kérem Kedves Testvérem imádságát.

Nagytarcsa.

A két népfőiskolának együttes körlevelét immár másodszor bocsátom útjára. Hálát adhatunk Istennek, hogy evangélikus egyházunkban két állandó népfőiskoláról minden hónapban új és új dolgokat említhetünk.

Az Úr épít és az Úr őriz ebben a reménytelennek látszó és minden zürzavarral küzködő világon. Fejlődünk. A multkor már értesítést adtam, hogy műhelyünk épült. A műhely fiaink kedvenc helye. Minden szabad időben felbűg az esztergapad. Gyaluforgáccsal teli van a padló. És készülnek a tárgyak. Katonaláda, virágtartók, karók, dísz tárgyak, fogasok, számolyok, ami csak a fiúk kezűgyességétől kitelik. Annyira vagyunk, hogy a körutunkra már egy egész kis vásárt vihetünk magunkkal, hogy így az eladott tárgyakból intézetünknek egy kis „tűpénzt“ is szerezzünk.

Tanáraink és a tanítás.

A kemény hideg és fagyos utak ellenére is tanáraink szorgalmasan járnak. Ez önzetlen munkájukért nem tudunk elég hálásak lenni. A fiúk nagy előrehaladást tettek a számtanban, közgazdaságtanban, mezőgazdasági és állategészségügyi ismeretekben. Erősen foglalkoztatja őket a zöldségtermelési szakelődőnk is, nemkülönben a baromfityénésztő. Annyi a beszámolni valóm, hogy nem tudok a fiúk dolgozataiból közölni, így csak megemlítem, hogy milyen dolgozatokat írtak. Címeik: Mit csinálnék, ha harminc holdam lenne? Mi a kereskedelem? Mi a szövetkezet. Faluban milyen egyesületek és intézmények vannak. A presbiter munkája. Zöldségforgó. És ezenkívül a számtani feladatok sokasága.

Két ünnepünk.

December hónapban két kedves ünnepünk volt. Mikulás este és karácsony. A nagytarcsai népfőiskolai faluban megint az otthonosság és családi fény ragyogta be a kis házakat. De hadd álljon itt a krónikánkból egy pár sor.

... De nézzük talán előbb a helyiséget, ahol méltó fogadásban részesítve várjuk a Mikulás bácsit. Ez a helyiség pedig a mi feldíszített ebédlőnk. De micsoda pompás díszítés. Két vilányegő árasztja fényét a helyiségben. A kályha sem feledkezik meg hivatásáról. Azután a sok piros szallag, amelyik a szobamennyezet alatt futja keresztül-kasul az ebédlő légterét. Mind külön-külön egyik darabja a díszítésnek. Na azután meg a mi személyünk sem megvetni való.

Mert teljes létszámmal ott diszelgünk kijelölt helyünkön az ebédlőasztalnál. Szívdobogva, piruló arccal várjuk a Mikulást és vele együtt — ami a fontosabb — az ajándékot. Mindenki feszeng a helyén. Élénk beszélgetés folyik. Jelen van a nagytiszteletű asszony és a nagytiszteletű úr is. Most már csak a Mikulás hiányzik. Valami halk csengettyű hangzik. Egyszer csak feltáru az ajtó és belép rajta az ősz Mikulás bácsi. De nini, nem is egyedül jön, mert az ajtót nyitva hagyta. Valóban még egy alak robob utána. Hirtelen a pokolnak minden elképzelhető kínja jut eszünkbe, mert az ajtóban szórül-szóra leírva, egy ördög áll. De milyen ördög! Jó, hogy csak egy példány van belőle. Megszólal a Mikulás Bácsi öblös mély hangja és előadja mondókáját, ami abból áll, hogy bejelenti nekünk, hogy elhozta az ajándékot; kinek-kinek az érdeme szerint. Lett is erre nagy nevetés, mert Mikulásunkban felismertük Lóczy János barátunkat. Ám a Krampusz sem marad szórtan. Ő is gagyogott valamit a kezében szorongatott virgács mellé. Öt-hat virgácsütés az ajándék mellé nyugodtan elfér. Így bizony, Kutassy Kálmán barátunk, máskor jobban kormold be az arcod, ha a népfőiskolán Krampusz néven akarsz kenyeret enni. T. i. őt is felismertük... Folyik a kiosztás serényen. Sajnálkozva hivatkozik a súlyos időkre. Nem tudott több csomagot hozni, mert a cukrot ő is jegyre kapja. Okos ember lehet, bár nem beszél tiszta magyarsággal. Ezen ne is csodálkozzunk, hiszen neki legalább 1000 nyelven kell megtanulni, hogy érvényesülhessen hivatásában.

... Élmeny az, mikor az elosztott ajándékokat felbontjuk. Élelmes a Mikulás bácsi. Ha nincs cukor, hoz sárgarépát, burgonyát stb. Bizonyára értesült a tüzelanyaghiányunkról is, mert fa és forgács is volt a csomagokban. Egyszóval mindenki meg volt elégedve az ajándékokkal...

(Részlet a dec. 10-én írott krónikából.)

... Az idő rohan, megállítani nem lehet. Örömmel tapasztaltuk azt, hogy a széthúzás és veszekedés napról-napra csökken. Micsoda hatalom és parancsra történik mindaz, hogy azok, akik eleinte jóformán szóba sem álltak egymással, most minden parancsszó nélkül egybegyűlve olvassák a bibliát. Bizony, Isten hatalmas által történik mindez...

(Részlet a 12-én írott krónikából.) ... A parasztság körében az a nagy hiba, hogy lenézik a foglalkozásukat és akkor magától értetődik, hogy ellenséges szemmel nézi a vasaltnadrágos urakat, mert szerintük az az oka, hogy szegénységben kell élni. Pedig nagy mértékben a parasztok az okai. Ahelyett, hogy összefognának és a maguk jogait érvényesítenék, széthúznak és csak azért is a másik pártra állanak, hogy a másik szegény embernek ne legyen igaza. Ezen akar a népfőiskola segíteni... De ugyanitt még egy nagyon jót tanulunk, ami nekem az összes tantárgyakból a legjobban tetszik. A Krisztusban újjászülető szolgálatos élet megismerése és a bűn elleni harcra való felkészülés. Igyekeznünk kell arra, hogy intézetünk azt a célt, melyet maga elé tűzött, el is érhesse...

Karácsony.

Felejthetetlen esténk volt december 24-én. Ünnepi díszben volt újból az ebédlőnk. Középpütt az asztalon állott az örökzöld fényes karácsonyfa, Isten örök világító szeretetének jelképe. Körülülve előkerültek az énekeskönyvek és egy-egy fiú bizonyágtétele megelevenítette számunkra Krisztus váltságát. Krisztus a mi életünk megváltója és így csak Őt várhatjuk magyar parasztságunk Megváltójaként is. Ez volt a karácsonyi üzenet. Felcsendült a karácsonyi történetnek jól ismert szakaszai között is ez az egyetlen név: Jézus. Az utolsó ének alatt meggyújtottuk a karácsonyfát, fénye világította meg az otthontól távollevő fiúk arcát, akiknek szemében könny csillogott. Mint a Mikulás-estén, most is nagy volt az öröm az ajándékok kibontásánál. Könyv, keztyű, meleg kendő, harisnya, zsebkendő és mindenféle jó került elő a csomagokból. Magam is örömmel bontottam ki a fiúk ajándékát, műhelyünk első remekművét, egy szépen esztergált fali gyertyatartót. A „Mennyből jövök“ ének diadalmasan és örömtelien csengett az ajkakon. Megint együtt volt szeretetben a népfőiskola falu családja, Krisztus szeretete alatt.

Hogy karácsonyunk olyan kedves és meleg volt, annak nagy része van abban, hogy volt népfőiskolásaink és azok, akik a nyári tanfolyamon vagy az őszi leánynepfőiskolás tanfolyamon részt vettek, elhalmoztak csomagjaikkal. Megható volt kibontani azokat a kedves csomagokat, melyek a Felvidékről, Dunántúlról, Apostagról, de még a messzi Orosházáról is érkeztek. Aki csomagot nem küldött, az pénzt küldött, hogy vehessünk a fiúknak valamit. Himzett zsebkendők, meleg kötött keztyűk és harisnyák, leányok kezemunkája nagy örömet jelentett. Népfőiskolánk is kapott csomagot. Házi-szöttesek és kézimunkák érkeztek. Bizony nagy szükségünk is volt törülközőkre és más asztal- vagy ágyneműre. Ezzel kapcsolatban kérem is Testvéremet, ha van a ház körül olyan törülköző, asztalterítő, lepedő, vagy ágyhuzat, amit nélkülözni tudnának, a népfőiskola hálásan megköszönne ajándékát.

Látogatóink.

December hónapban sok látogató keresett fel. A veszprémi református népfőiskola hallgatói vezetőjükkal, valamint a régi nagytarcsai vezető lelkész, Csepregi Béla keresett fel Orosházáról bennünket. Kedves látogatónk volt a Stühmer-család kiküldöttje is, aki karácsonyi ajándékcsoaggal lepett meg bennünket. Felejthetetlen volt Szóts Lajos felsőszeleli gazda látogatása is. Lajos bácsink öt napig volt közöttünk és lelkének gazdagságából, amit néki Isten adott, örömmel juttatott a fiúknak is. Istennek legyen érte hála.

Orosháza.

Orosházán a Szekfü-utcai kisházban az új népfőiskolai család nagy erővel folytatja a munkát. Ma már 16 legény van együtt. A 20 tanár pedig lankadatlan szorgalommal végzi munkáját. Nagy áldás a népfőiskola tanulóinak, hogy hetenként többször is együtt ülhetnek a biblia mellett, sőt a városban házanként is összejöhetnek, hogy minél jobban felkészüljenek az életre. Karácsonyuk sok ajándékkal és örömmel ment végbe.

Nagytarcsa, 1941 január 1-én.

Hogy valami fogalma legyen Testvéremnek arról, hogy hogyan folyik a munka, egyik tanuló leveléből szeretnék pár sort közölni:

...El vagyok foglalva a tanulással, igyekszem mindent megismerni és megtanulni. Karácsony estét vasárnap tartottunk, mert a fiúk hétfőn mentek haza. A tanáraink közül egyesek itt voltak és együtt töltöttük az estét. A szünetben csak 6-an maradtunk... A lélekben, Istennek kegyelméből írhatom, hogy sokat épültem. Sok bűnben voltam és nem tudtam Megváltómul elfogadni Krisztust. Sokat boncolgattam az Ő igéjét és hitetlen voltam. Most a napokban is szörnyű bűnmardosásom volt... Felvetődött énbennem a kérdés, kicsoda szabadíthat meg engem. Éreztem, hogy tele van az én szívem gonosszal és azt le kell rakni a kereszttel és a Krisztus vére moshat csak engem tisztára. Éreztem magamban, hogy hiába rejtegetem magamban bűneimet, azt nyilvánosságra kell hozni... hallottam az ígét: hogy Ő megsebesített az én bűneimért és megrontatott az én vétkeimért és a mi békességünk büntetése rajta van, az Ő sebeivel gyógyulánk meg... Sokkal könnyebben gondolkodok azóta és Őbenne gyönyörködök... Most vezet engem az Isten... ő adja a minden kegyelem Istene, hogy meg ne restüljek...

Csak egy kis levéltöredék, de visszatükrözi azt a Lelket, melynek vezetése alatt nő az új magyar parasztságunk. Az Úr építsen, az Úr legyen az őriző.

Leánytanfolyam.

Az orosházi népfőiskolával kapcsolatban és egyidejűleg Orosházán leánytanfolyam is indult meg. Erről már régebben kellett volna hírt adnom, hiszen velünk együtt dolgoznak. Célkitűzésük ugyanaz: Krisztusban hívó jó magyar háziasszonyok legyenek. De meg kellett volna említenem már őket azért is, mert lankadatlan buzgósággal dolgoznak úgy az orosházi népfőiskola, mint a nagytarcsai népfőiskola érdekében. Kedves volt, mikor karácsony előtt látogatást tettek az orosházi népfőiskolán, mind-egyik kezében két szatyor volt, az egyikben tüzelőt, a másikban pedig mindenféle díszítő holmit vittek. Egyszerre megint megváltoztatták a kis ház képét. Új függönyök, új asztalterítők, új ágyhuzatok stb. Nagy volt az öröm. Vezető lelkészük írása szerint a fiúk pedig viszonzásul az Igével szolgálták nekik. Legjobb, amit tehettek is. De a nagytarcsaiakról sem feledkeztek meg az orosházi leányok, szép kézimunkákat, szekrénybe való csíkokat küldöttek nekünk is. Munkájuk, tanulásuk, mind arra hívja el őket, hogy a népfőiskolán leánytáborunkba őket is belevonjuk és büszkén viselhesék ezentúl népfőiskolánk közös jelvényét. Három év telt el, mióta az első kapavágást megtettük a nagytarcsai öreg temetőben. Ma már közel 110 azoknak a száma, akik népfőiskolai jelvényük alatt olyan szívet hordoznak, mely Krisztusért és a magyar parasztságért dobog. Az Úr az építő és az őriző is. Az új esztendőben növelje még nagyobbra ezt a számot.

Boldog újesztendőt

kívánok befejezésül újból Kedves Testvéremnek és kérve további szeretetét, hálás szívvel köszönöm meg minden adományát és imádságát. Igaz szeretettel üdvözlö testvére az Úr Jézus Krisztusban:

Szenczy Gábor.